

РЕШЕНИЕ

№ 6315

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7164** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция /ТД/ на Национална агенция по приходите /НАП/ – С., предявена чрез юрисконсулт Г. Б., срещу Решение № 135842 от 30.06.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 11-ти състав, постановено по НАХД № 6839/2020г., с което е ОТМЕНЕНО наказателно постановление /НП/ № 489328-F 513699/31.03.2020г. издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на А. Г. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00лв., на основание чл.74, ал.1 от Закона за счетоводството /ЗСч./, за нарушение на чл.16, ал.1, т.4, вр. чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

С жалбата се релевира доводи, че решението на Софийски районен съд е неправилно. Навеждат се доводи, че не са налице основания процесното нарушение да се третира като маловажен случай, както е приел районния съд. Поддържа се, че с оглед формалния характер на нарушението, за довършването му не е необходимо настъпването на вредоносен резултат, както и липса на в смекчаващи вината обстоятелства, обуславящи приложението на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди НП.

В предоставената му процесуална възможност, ответникът А. Г. К., е представил

становище по касационната жалба, с което счита решението на първоинстанционния съд за правилно. Излага подробни съждения в подкрепа на своите твърдения. Претендира разноски в размер на 100лв. адвокатско възнаграждение, съгласно списък /л.12/.

В проведеното съдебно заседание, касаторът - ТД на НАП, редовно призован, не изпраща представител. С писмена молба, постъпила по делото от процесуален представител, юрк. Б., са представени писмени бележки, с които същата заявява, че не прави възражение за даване хода на делото, поддържа подадената жалба. Моли тя да бъде уважена, а решението на СРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Поддържа всички възражения, направени с касационната жалба и моли същите да бъдат взети предвид при постановяване на крайния съдебен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът по касация А. Г. К. редовно призован, не се явява. Представява се от адвокат В. И., който оспорва касационната жалба и изразява становище за отхвърлянето ѝ. Поддържа писменото становище, направено по нея. Счита, че първоинстанционното дело е законосъобразно и правилно. Моли същото да бъде потвърдено по съображенията, изложени в отговора на касационната жалба. Моли за съобразяване разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град, X касационен състав, след преценка на доказателствата по делото и становищата на страните, при спазване разпоредбата на чл. 218, ал.1 и 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 211, ал.1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

С обжалваното решение съдът е приел за установено, че към м.06.2019 г. А. Г. К. заемал длъжността „управител“ на [фирма]. За дружеството той представил за обявяване в Търговския регистър при Агенция по вписванията Годишен финансов отчет /ГФО/ за 2018 г. на 05.07.2019 г. Закъснението било установено, в хода на извършена проверка от НАП-С. на 26.09.2019 г.

Отговорността на ответника по касационната жалба е ангажирана за това, че не е подал заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията – Търговски регистър /ТР/ на годишния си финансов отчет за 2018г. в срок до 01.07.2019г. /срокът в действителност е 30.06.2019г., но е бил почивен ден, поради което се приема, че е в първия работен ден, следващ крайния срок/, с което е нарушило чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закон за счетоводството. За това нарушение срещу К. е съставен АУАН № F513699 от 04.10.2019г. Съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред. Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на К.. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице. Съдът обаче е констатирал незаконосъобразност от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие е установил по несъмнен начин, че жалбоподателят не е изпълнило

задължението си да осигури публикуването на ГФО за 2018 г., чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 01.07.2019 г. (30.06.2019 г. е бил почивен ден), а това е било сторено на 05.07.2019г. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с публичността на финансовата информация за дружеството (т. е. засяга неопределен кръг лица, имащи право на достъп до тази информация), но закъснението е незначително (три работни дни), поради което и случаят би следвало да бъде квалифициран, като маловажен. Съдът приел, че конкретното деяние, въпреки че формално осъществява признаците на административно нарушение съгласно дефиницията на чл.6 от ЗАНН, е маловажен случай по смисъла на 28 ЗАНН, с оглед на краткия срок на закъснението и доброволното изпълнение на задължението в кратък срок, след изтичането на законоустановения срок. При тези съображения районният съд е отменил атакуваното наказателно постановление.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания за неговата отмяна.

При разглеждане на делото районният съд е събрал допустими и относими писмени и гласни доказателства, които е анализирал поотделно и в съвкупност, като е осъществил цялостен контрол за законосъобразност на оспореното НП, в съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, във вр. чл. 84 от ЗАНН. Правилни са изводите на районния съд, че нарушението предмет на оспореното НП е безспорно осъществено, тъй като е установено, че към 01.07.2019 г. (30.06.2019 г. е бил почивен ден), А. Г. К. не е подал заявление за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър на ГФО за 2018 г., каквото е задължението му съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч. Въз основа на цялостна преценка на доказателствата по делото районният съд е стигнал до правилен и обоснован извод, че в случая нарушението представлява маловажен случай на административно нарушение по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за „маловажни случаи” на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение, ще му бъде наложено административно наказание.

Когато деянието представлява „маловажен” случай на административно нарушение, наказващият орган следва да приложи чл. 28 от ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава нарушителя от административнонаказателна отговорност. Изразът в закона „може” не обуславя действие при „оперативна самостоятелност”, а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание, а да отправи предупреждение към нарушителя, от което произтичат определени законови последици. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на тълк. н. д. № 1/2005 г. на ВКС преценката за „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. Това задължава съда да провери налице ли са предпоставките за квалифициране на нарушението като „маловажен случай” по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и в случай, че наказващият орган не е приложил тази разпоредба, при наличие на предпоставки за приложението ѝ, същата следва да бъде приложена от съда.

Съгласно преpraщaщата норма на чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите

на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. По смисъла на чл. 93, т. 9 от НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното с оглед на липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение в обикновените случаи от съответния вид. Определяща е степента на обществена опасност на нарушението, стойността на вредите, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението и значимостта на конкретно увредените отношения. В случая деянието не е резултатно, поради което вреди не могат да бъдат обсъждани.

Касационният състав приема за правилни и обосновани изводите на районния съд относно преценката за маловажност на обществена опасност на конкретното деяние, отчитайки, че същото е извършено за първи път от К. и не е съществувала реална опасност от засягане на защитените обществени отношения, тъй като задълженото лице доброволно е изпълнило задължението си в твърде кратък срок, след изтичане на срока по чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч.

Предвид изложеното, касационната инстанция приема, че жалбата е неоснователна. При осъществения контрол по реда на чл. 218, ал.2 от АПК, съдът приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и следва да остане в сила.

Предвид изхода на спора на ответника по касацията се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в размер на 100 лв., представляващи претендираното адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 135842 от 30.06.2020г. постановено по НАХД № 6839 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, НО, 11-и състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на „А. Г. К. сумата от 100 /сто/ лв., представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.